

Herdenking Hester 20 september 2008

Lieve Hester,

Tien jaar alweer... Waar blijft de tijd zo snel? Het verdriet, de pijn en het gemis zijn nog steeds aanwezig. Maar zoals we al vrij snel stelden met z'n viertjes, vlak na jouw dood, de scherpe randjes van de pijn gaan er vanaf. De pijn wordt ronder, minder schrijnend. Met hier en daar een flinke huilbui op een onverwacht moment, dat ben jij dan.

Vlak na je dood kwam je zo nu en dan even buurten in mijn dromen. Jammer genoeg bleef je nooit lang hangen en vergat ik deze dromen snel. Behalve dat ik je had gezien of had gehoord. Mijn dag begon dan super met zo'n droom. Inmiddels geloof ik sowieso dat je ons goed in de gaten houdt daarboven. Zittend op een wolk, je beentjes bungelend over de zijkant. Knauwend op drop of zoethout en met al je katjes om je heen.

Als ik terug kijk dan zie ik dat er een heel nieuw leven na jou is begonnen. Een leven waarvan ik 10 jaar geleden zei dat ik het zo zou inruilen. En nog steeds in zekere zin... Maar sommige zaken blijven Hes. Zo ben ik de liefde van mijn leven tegengekomen. Waar ik kortgeleden een schitterend huis mee heb gekocht. Sylvia heet ze, en ze vindt Sylvia Villafane erg mooi klinken, Hes. Ja, we gaan trouwen! En ik weet zeker dat je er die dag bij bent en dat mijn tranen die dag van blijdschap en verdriet zullen zijn!

Sylvia maakt me compleet, vult me aan en maakt een beter mens van me. Ze kwam binnen bij pappa, mamma en Nelis op jouw sterfdag in 2003. Een heftigere vuurdoop kan je niet hebben lijkt me. Toch was het een gezellige avond met tranen en gelach. Ik heb d'r vrij snel meegenomen naar je graf. Nu weet ik dat ik niet meer 'alleen' huil, maar samen met Syl.

Melisse heeft ook d'r liefde gevonden en zij hebben ook een huis gekocht, een bouwput toen. Maar nu een paleis en vol met leven... ja, Hester. Je bent tante. Syme heet het mooie ventje, hij is ruim een jaar nu. En hij heeft je foto ook al gekust ;-). Misschien kennen jullie elkaar wel beter dan wij denken.

Soms zie ik je ineens glashelder voor me staan. Zoals toen ik op een boot zat op Lago Titicaca, in Peru. Ik lag op het dak te zonnen met muziek op van Sade, 'By Your Side'. En ineens kwamen de tranen. Of een andere keer na een te gek oud en nieuw in Madrid. Aan het einde van de avond kwam je ineens langs en trok aan mijn verdriet. En dat kreeg je ook, midden in een Spaanse kroeg stond ik als een klein broertje te huilen. Of gewoon thuis op de bank lekker huilen. Tot voor kort met mijn grote vriend Herman, die ken je nog wel (Herman was mijn vriend/kater van 10 kilo). Bij het laten inslapen van Herman heb ik hem toegefluisterd dat jij op hem wachtte en dat hij zich dus geen zorgen hoefde te maken. Dat ik in een ver 'later' weer bij jou en hem zou komen. Ik verwacht dat jullie af en toe stiekum eens komen buurten als wij thuis zijn om ons te bespieden.

Ja Hester, 10 jaar alweer. En toch zo lekker om te bedenken dat pappa, mamma, Nelis en ik er zo sterk uitgekomen zijn. Als ik dan tijdens de vele etentjes zonder jou naar ons zit te kijken: we lachen weer. We delen, we luisteren, we laten elkaar uitpraten, we houden elkaar op de hoogte, we vullen elkaar aan, we houden elkaar vast, we vragen naar elkaars leven, we zijn ons zo bewust van elkaar. En tussen alles door missen we je gigantisch, al 10 jaar lang Hes.

Elke keer weer mis ik je springerigheid, je blote voeten in het gras, je grote ogen, je harde gil, het stoeien met je, het koopjes najagen, je dromerigheid, je drop, je huppeligheid, je lekkere slonzigheid, je chaotische gedrag, je verstrooidheid, je eigenwijsheid, je knuffeligheid, je geschreeuw, je drukke gedrag, je kleurrijke kleding, je verlegenheid, je lompeheid, je onhandigheid, je creativiteit, je attentheid, je a-ritmische gezang, je wispelturigheid, je sportiviteit, het feesten met jou, het kleren maken, je wereldwijsheid, je positiviteit, je harde werken, je nieuwsgierigheid, je x voetjes, je dikke lach... Allemaal kenmerken van je die ik me nog glashelder herinner.

Maar Hester, hoe zou je nu zijn geweest? Wat zou je nu gehad hebben? Een vriendje? Of meerdere? Zou je al moeder zijn geweest? En van een jongetje of een meisje? Zou je nog steeds ingenieur zijn? Zou je getrouwd zijn? Waar zou je wonen? Allemaal vragen die nooit meer beantwoord kunnen worden. Allemaal vragen die met regelmaat door mijn kop schieten. Het is zo oneerlijk allemaal...

Wat zou ik graag je stem willen horen Hester!
German

